

Bodočnost je, sicer bi nas ne bilo,  
ker ona k nam pošilja tisto moč,  
ki v nas plodi ustvarjajočo siló.

Bodimo kakor jezdec vihrajoč,  
ki je dopolnil dano naročilo,  
ko dom pokliče, zanj umirajoč!

### Konec!

„Sokoli moji,“ vojvoda veli,  
„na vse strani se zdaj mi razletite,  
za domovine slavo se borite!  
Pir bodi vojna ti, junaška kri!“ —

Po zraku žvižga mečev že zamah,  
razpleta vihra iskrim vrancem grive,  
odletel vratom pekla je zapah,  
kri brizga in poji steptane njive!

In vojvoda v daljave nem strmi . . .  
Sokolov ni, ah, ni več v rodnem gnezdi!  
Nebo zasveti se in spet stemni:  
ugasnila je luč poslednji zvezdi . . .

T. Ravljan:

### Jesensko jutro.

Tajno pošumevajo platane,  
v polsnu se mrtvaški kostanj zgane,  
tihí gaj molčí . . .

Svitla rosa pada na poljane,  
kakor da po velem licu kane  
solza iz oči . . .

